

S'ENCÉN LA REVOLUCIÓ ARAB



Público REUTERS/AMR ABDALL

PACTE SOCIAL = TRAÏCIÓ

nº 108 gener-febrer 2011 - donatiu 2 euros

Editorial

pàg 3

Internacional:

pàg 18-24

Pàgines centrals : Pensions

pàg 11-13

L'Altre Davos, Corea, Bolívia, Afganistan,

Politica

pàg 4-7

Líban

Euskadi

Suplement:

Municipals: entrevista Albert Díez (AEB)

La revolució tunisiana

Sindical: AENA

pàg 7-8

i magrebina està en marxa



LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

También la lluvia
de la directora **Icíar Bollaín**

No és la primera pel·lícula que recomanem de Bollaín, i també és conegut d'aquestes pàgines el guionista Paul Laverty (habitual dels films de Ken Loach): ambdós són els responsables d'aquesta història que mostra una pel·lícula dins una pel·lícula.

Ens expliquem: dos cineastes volen rodar un film sobre Colom a Bolívia (com si fos Santo Domingo) per denunciar el genocidi i la brutalitat que va suposar l'arribada dels espanyols a Amèrica. Mentre roden esclata la guerra boliviana de l'Aigua, i els ciutadans s'enfronten a l'exèrcit per evitar la privatització de l'aigua darrera la qual hi ha el negoci de les multinacionals.

Això significa que les imatges històriques que s'estan rodant resultaran paral·leles a les imatges de l'actualitat que passa per davant els ulls de Costa i Sebastián – nom dels dos cineastes-. La història es repeteix. I davant el mateix fet no tots responem igual: Costa i Sebastian tenen diferents visions del món i reaccionaran de manera oposada davant el que veuen, però no com s'esperava...

El plantejament barreja passat i present, ficció i realitat. I la pel·lícula apareix qualificada als cinemes com a drama històric, encara que com molt bé explica el crític Carlos Boyero en la seva crònica a El País, d'això abans se'n deia cinema polític, social i de denúncia. És a dir, cinema militant com a arma per a canviar el món. Cinema necessari. I d'aquesta mena de cinema també n'hi ha de diferents nivells de qualitat: hi ha el més simple que divideix els personatges en bons i dolents, i també



hi ha el que mostra els dubtes, les misèries, el valor, les contradiccions... les llums i les ombres de l'ésser humà. Aquesta pertany al segon grup.

Icíar Bollaín roda un film complex on els perdedors són sempre els mateixos. I fa, una vegada més, un film necessari i imprescindible.



Onada revolucionària al món àrab

La revolució tunisiana que ha derrocat la dictadura de Ben Ali ha obert una onada insurreccional al món àrab. En tancar aquesta revista, a Egipte continuaven les manifestacions en plena nit, desafiant el toc de queda, després d'una jornada de mobilitzacions massives que ni la repressió policial ni la destitució del govern per part de Mubàrak podien aturar. A Jordània i al Iemen milers de manifestants també reclamaven la caiguda dels règims que els han oprimits durant dècades. Tot i les diferències de cada cas hi ha factors comuns que expliquen l'esclat: la fam i els abismes socials en un lloc del món que pateix durament les conseqüències de la crisi i on règims de sàtrapes garantien fabuloses fortunes per a uns quants; dictadures ferotges, al servei de l'imperialisme, que impedièren tota manifestació de malestar; una joventut ofegada per l'atur que es veu sense futur i que diu prou i treballadors i treballadores que es revoltien contra cúpules sindicals fidels al règim.

Els i les joves i treballadores de Tunísia han donat una lliçó al món, en un procés riquíssim que ha portat a la formació de comitès de resistència popular a l'interior del país, que han substituït la policia i els ajuntaments. A la capital, les empreses públiques han estat preses pels i les treballadores, que han fet fora els gestors del règim. Després de la fugida del dictador, la lluita ha continuat contra el govern «d'unitat nacional» del primer ministre Ganouchi fins a fer fora tots els ministres de l'antic règim i la formació d'un govern transitori, encara sota el mateix Ganouchi, que s'ha vist forçat a decretar l'amnistia dels i les preses polítiques, i a impulsar una reforma constitucional per arribar a unes eleccions amb garanties democràtiques. És el darrer intent del règim, forçat per l'esclat d'Egipte, per contenir la revolució i reconduir-la cap a una reforma.

El procés revolucionari que s'estén al món àrab agafa a contrapeu i fora de joc l'imperialisme, que fins l'últim moment ha donat suport a les dictadures. Sense la coartada del discurs antiislamista, els que envaeixen i ocupen països en nom de la democràcia ara s'han d'empassar la lluita per la democràcia de debò.

Caldrà tota la solidaritat internacional amb les forces populars que continuïn lluitant per impedir que els processos revolucionaris siguin segrestats.

Tunísia dona un missatge clar als treballadors i treballadores del món: que junts podem guanyar!

La traïció del Pacte social de les pensions

Després de setmanes de negociacions secretes, les direccions de CCOO i UGT han avalat la reforma del sistema de pensions del Govern. Deien que no signarien els 67 i això és justament el que han fet: la possibilitat de jubilar-se als 65 amb el 100% exigeix 38'5 anys de cotització, un objectiu pràcticament impossible per la gran majoria del jovent, amb un 40% d'atur i un índex brutal de precarització.

CCOO i UGT entreguen els treballadors/es lligats de peus i mans a les reformes del Govern en un Pacte Social. Aquest pacte és una traïció sense paliatius, té un efecte crida a la patronal per aplicar noves mesures de reducció de llocs de treball i de les condicions laborals.

El Govern surt amb una confiança renovada de cara a noves reformes laborals. La política de desmobilització de les direccions de CCOO i UGT enfonsa la classe obrera en la por i la resignació.

No hi ha cap possibilitat de resistència als plans del govern i la patronal sense confrontar obertament aquesta política i aquestes direccions. Van permetre la pèrdua de dos milions de llocs de treball sense cap mobilització central, van convocar contra la retallada del maig una vaga només de funcionaris el 8 de juny; van deixar

passar tota la tramitació de la Reforma Laboral per convocar el 29 S quan la Reforma ja estava aprovada. Ara allarguen les «negociacions» fins a la nit del mateix dia que el Govern aprova en Consell de Ministres el projecte de Llei, aplicant una política de fets consumats que impedeixi una reacció. Amb corrents internes o des d'altres opcions sindicals, és imprescindible reconstruir el sindicalisme de classe per enfrontar-nos a la situació a la qual ens han lliurat.

28 de gener de 2011

El procés revolucionari que s'estén al món àrab agafa a contrapeu i fora de joc l'imperialisme, que fins l'últim moment ha donat suport a les dictadures... Tunísia dona un missatge clar als treballadors i treballadores del món: que junts podem guanyar!

EDITORIAL

LI

La decisió d'ETA

Des de Lluita Internacionalista saludem el comunicat d'ETA anunciant un alto el foc permanent, general i verificable i el seu compromís amb un procés de solució definitiva i amb el final de la confrontació armada. No es tracta de fer una discussió general sobre la lluita armada enmig d'una revolució, es tracta de les accions individuals d'ETA que, al llarg del darrer període es convertien en un boomerang contra el poble basc i un element que enfortia el règim i la política repressiva dels successius governs. A cada atemptat centenars de milers de treballadors/es de la resta de l'Estat, i també al país basc, sortien contra ETA. I, en aquest ambient, l'enduriment de la legislació antiterrorista i la negació dels drets democràtics d'Euskadi -tant pels governs socialistes com els del PP- es feien sense la més mínima oposició. Les accions d'ETA, en lloc d'afèblir el règim, el que han fet és legitimar davant de milions de persones la seva repressió sobre el poble basc.

Que ETA decideixi posar fi a la lluita armada afavoreix la reconstrucció de ponts entre els treballadors/es dels diversos pobles de l'Estat espanyol, permet tornar a discutir sobre els drets nacionals de Catalunya o Euskalherria. Per això

ni el govern ni el PP tenen cap interès a agilitar la fi de la lluita armada. A cada comunicat d'ETA el govern respon amb una nova provocació, amb un enduriment de la Llei de partits, amb una nova acció repressiva, que faciliti que ETA -o almenys algun sector dissident- continuï amb les accions armades. El govern i la burgesia no temen ETA tant com als i les milers de militants abertzales que amb la seva lluita no han acceptat aquest règim democràtic constitucional que és l'herència franquista que nega el dret d'autodeterminació. El que veritablement temen són accions com les de la passada vaga del 27 de gener que només a Euskadi va ser massiva, mentre que a la resta de l'Estat espanyol la traïció de CCOO i UGT permet que la reforma de les pensions passi sense gairebé oposició al carrer. És aquesta rebel·lia el que veritablement temen els governs. Temen que una gran part del poble basc no entri a la cleda democràtica tampoc ara, que no s'incorpori a aquest tripijoc constitucional com van fer a la Transició PSOE, PCE, CCOO i UGT empassant-se la reforma democràtica

El problema, per tant, no és el sí o no a les accions armades, sinó la deriva política que pren l'esquerra

abertzale. La discussió -encara que es faci des d'una posició independentista- és sobre l'acceptació de la Monarquia i les institucions, que no té res a veure amb la tàctica de participar en unes o altres eleccions. El que veritablement va donar força al moviment abertzale va ser la seva negativa a reconèixer la legitimitat de la monarquia i la seva Constitució, les seves accions de desobediència davant el monarca, la lluita pel dret d'autodeterminació... El problema de la política d'aquests anys ha estat la subordinació de la lluita de masses a la lògica de la pressió militar d'ETA al règim, però també l'objectiu de la recerca d'una solució pactada amb el règim, una solució impossible, perquè és impossible la reforma democràtica del règim. La lluita pels drets nacionals d'Euskadi no els negociaran mai ni la burgesia ni l'exèrcit espanyol.

El paral·lisme sistemàtic que es fa des de l'esquerra abertzale amb el conflicte irlandès fa que haugem de preguntar-nos com ha avançat la lluita del poble irlandès per la seva unificació després dels acords del Divendres Sant. El problema no ha estat que l'IRA decidís deixar la lluita armada sinó que la política que la va seguir, la subordinació al parlamentarisme i als acords amb el Govern britànic. Aquest camí ha estat una constant dels vells moviments d'alliberament i lluita armada a Amèrica Llatina. Per això el debat sobre el futur de l'esquerra abertzale és més important que la decisió ens sí d'ETA. Importa el principi d'acord amb EA i Aralar -un front interclassista-, així com les seves primeres declaracions que semblen apuntar a la integració en les institucions. El camí contrari, el de buscar un front de partits a tot l'Estat contra la Monarquia i el sistema capitalista, com es va començar amb Iniciativa Internacionalista, és el que obre pas a l'acció de masses.



Candidatures alternatives



Pel 22 de maig que ve hi ha convocades eleccions municipals, que coincideixen amb algunes d'autonòmiques. Aquestes eleccions s'inscriuen en el procés de caiguda lliure del PSOE, sense que a l'esquerra IU sigui una alternativa. El rebuig que genera la política del PSOE fa preveure un avenç de la dreta.

En algunes localitats, a l'esquerra d'IU s'han format candidatures properes als treballadors/es que busquen, per continguts i amb els seu funcionament assembleari, demostrar que hi ha una altra forma de fer política. Entrevistem Albert Díez, coordinador d'Alternativa d'Esquerres per Badia, que forma part de les Candidatures Alternatives del Vallès, una proposta d'organització de candidatures en aquesta comarca del cinturó industrial de Barcelona.

LI.- Com neix l'AEB?

AD.- L'AEB neix com una plataforma electoral per aglutinar els partits polítics a l'esquerra del PSC i força gent independent amb ganes d'aprofitar les primeres eleccions municipals pròpies a Badia (1995) per superar l'etapa de desgovern del PSC. Per 53 vots no ho vam aconseguir, però en el camí es va començar a crear quelcom nou, més enllà dels partits tradicionals. Un moviment polític i social que treballa des de la perspectiva de l'esquerra que planta cara al sistema des del barri i sense oblidar la perspectiva global.

LI.- I el seu funcionament?

AD.- Som assemblearis, i com que som una organització d'una localitat petita (menys d'un quilòmetre quadrat) és relativament senzill. Tenim una comissió de coordinació oberta que es reuneix setmanalment i porta el dia a dia de l'AEB en funció dels acords presos a l'assemblea que celebrem de forma mensual.

LI.- Atur i desnonaments són dos problemes que s'aguditzen als barris, heu parlat de la manera de fer-hi front?

AD.- Hem hagut d'enfrontar-nos-hi, perquè la nostra acció es desenvolupa al municipi de Catalunya amb el major índex d'atur. Sabem que aquesta dada pot ser relativa perquè Badia és un municipi d'un únic barri de classe obrera, però no deixa de ser preocupant la quantitat de gent sense feina que tenim. Hem intentat fer front a

aquesta situació amb l'autoorganització en la lluita dels més directament afectats i la solidaritat i suport de la resta de ciutadans, de treballadors. No és una fórmula nostra, és tan vella com el sistema. Cal reconèixer que és molt difícil en els temps que vivim de forta despolitització i disgregació de la societat. Hi ha gent que ho està passant molt malament i ni així pensa que ajuntar-se amb qui està com ell pugui ser útil.

LI.- I com s'arriba a la CAV i quines localitats abasta? Quina relació hi ha amb la CUP?

AD.- La coordinació comarcal anomenada Candidatures Alternatives del Vallès, que el 2007 es va convertir en coalició electoral i va aconseguir un conseller comarcal, és el fruit de la trobada entre grups com el nostre que venien treballant a localitats properes des de punts de vista molt similars. La trobada de la gent i la constatació que tenim problemes i propostes de solució semblats ens va animar a agrupar-nos per ajudar-nos en la nostra tasca diària i poder afrontar situacions que s'escapen del marc local. El 2007 ens vam aplegar candidatures diverses i independents de Badia, Barberà, Cerdanyola, Ripollet, Rubí, Sabadell, Sant Cugat i Terrassa més una de Castellar que no en va poder formar part oficialment perquè s'havia presentat com a agrupació d'electors, totes mantenint les seves sigles i la seva autonomia. Aquest any segurament ens podrem coordinar

amb gent de més localitats. La relació amb les CUP és per una banda que dues de les 9 candidatures pertanyien a aquestes sigles i de l'altra és que a algun municipi més la CUP forma part d'una candidatura més àmplia.

LI.- Quin sentit té per vosaltres la presència als ajuntaments? Com treballen els i les vostres regidores?

AD.- L'acció a l'ajuntament és una eina més per intentar transformar la societat cap a la justícia social i la igualtat. Tenim clar que la política no pot ser una professió, som ciutadans que fem política, i que ella tot sola no pot transformar la societat. El nostre objectiu no és intentar guanyar les eleccions pensant que llavors serem capaços d'arreglar-ho tot. Entenem que la democràcia no pot ser la delegació, a través d'un vot cada quatre anys, dels nostres assumptes i interessos en mans d'uns representants elegits. Creiem que la democràcia és, abans que res, autoorganització dels veïns i dels treballadors per resoldre els seus problemes. Creiem que la democràcia és participació autèntica i real. Si guanyem promourem que tota la ciutadania s'impliqui per intentar millorar la vida al municipi com a base per intentar transformar la societat. Mentre tant,



a l'oposició, els nostres regidors tracten de fer arribar la veu dels badienca a l'ajuntament, però sobretot treballem per que la puguin fer arribar directament intentant aprofundir en la participació ciutadana.

LI.- Com es preveuen les eleccions municipals?

AD.- Nosaltres hem encetat amb sis mesos de temps una campanya de recolzaments que està tenint força èxit titulada 180 dies per fer un gir de 180° a Badia (es pot visitar al nostre web) i hem presentat un equip de govern alternatiu de nou membres perquè aspirem a això, a obtenir la majoria necessària per canviar el rumb de la ciutat. Però si els ciutadans decideixen continuar confiant en el PSC per convenciment, per clientelisme o per ignorància, doncs intentarem contribuir a transformar Badia des de l'oposició i des del carrer com fins ara.

LI.- Plataforma per Catalunya va obtenir més del 4% a les autonòmiques a Badia i aquesta realitat es reproduceix a molts pobles del cinturó industrial de Barcelona. Quin perill representa? Con creieu que s'ha de combatre aquest fenomen?

AD.- No sabem si es presentaran, però el seu perill és canalitzar l'odi irracional que existeix a la nostra societat, la xenofòbia, la divisió de la classe obrera, trobar algú per sota que pagui els plats trencats... i també tibar la resta dels partits polítics cap a posicions retrògrades. Un dels nostres treballs, doncs, és tibar cap a l'altra banda. Per combatre aquest fenomen cal combatre les situacions i les actituds que hi donen sentit. Per fer-ho cal promoure activitats i situacions en què coincideixin, es trobin i comparteixin coses ciutadans d'aquí i de fora. No activitats dirigides únicament als forans per a la seva integració.

LI.- Com veieu la relació entre la lluita a nivell municipal i la perspectiva general?

AD.- Nosaltres creiem que la lluita municipal té raó de ser per si mateixa. Tot i això considerem que també és un esforç en la transformació de la societat més enllà del municipi si no es perd aquesta perspectiva local. Veiem important que poc a poc grups com el nostre o similars es puguin anar trobant i cercant formes de col·laboració i de lluites conjuntes per sobrepassar el límit del propi municipi intentant donar respostes globals a les agressions del capitalisme que són també globals. En aquest sentit l'existència de les CAV és una experiència molt interessant a la vegada que difícil de fer realitat. Caldria trobar la manera que es produís un procés similar entre candidatures alternatives que treballen per tot el país, però serà un camí llarg i que cal basar en la trobada de la gent, la confiança mútua, l'autonomia de cada grup i els punts comuns.

Carta a un assassí

El desembre passat va aparèixer a la premsa burgesa una notícia impactant, que sorgia de l'abisme quotidià al qual la crisi submergeix una part creixent de la població treballadora: un treballador la va emprendre a trets contra els seus empresaris -un pare i un fill-, que li devien el salari d'uns quants mesos, i contra dos empleats del banc que li reclamava un deute d'uns quants milers d'euros que ell no reconeixia. El resultat: quatre morts, i la detenció fulminant de l'autor dels trets. A ell, per a la seva reflexió i la de tothom, va dirigida aquesta carta.

Pere,

T'escric a tu i als milers de persones que tantes vegades han pensat en fer el mateix que tu. Acabar d'una vegada amb la humiliació i la incertesa prenent la vida als que, penses, t'ho han pres tot.

No acabes, només vesses sang. Els orfes ploren els seus morts i tu vas a la presó. Diuen els experts que la crisi pot provocar aquesta mena de reaccions desesperades.

Creus que ara els empresaris que vulguin acomiadar algú s'ho pensaran dos cops? Creus que els bancs deixaran de sagnar-nos? Creus...?

Doncs no. No serà així perquè la barbàrie capitalista conviu quotidianament amb homes que, desesperats com tu, maten els seus caps o els seus repressors. Amb nens que, ofegats des del naixement en la desesperació dels seus pares, maten professors i companys d'escola. Amb joves que, per desesperança, es destrueixen ells mateixos i tot el que els envolta.

Conviu amb aquesta desolació i, de fet, se n'alimenta, perquè el capitalisme ja s'ha tret del tot la careta. Ja devora les seves criatures a la vista de tothom.

Pere, has de saber que ja fa temps que s'ha acabat el temps de pensar que el teu patró o el banc et donaran un cop de mà o que l'estat vetllarà per tu. Ja s'ha acabat el temps de ser dòcil, perquè l'altra cara de la docilitat és la buidor.

Ara és temps de fer-nos costat com a treballadors i com a éssers humans, d'atrevir-nos a construir un futur digne pels nostres fills i pels fills dels altres, de sentir-nos valentes i amb força perquè sabem que la nostra lluita és, també, contra la desesperació.

Lola Gutiérrez

No al pacte de privatització

El proper 28 de febrer es constituirà 'AENA Aeroports, SA', i una part important del personal d'AENA serà subrogat a aquesta empresa. Perduda la condició d'empleats/des públics/es, els subrogats/des podran ser-ho novament a altres empreses que s'encarreguin de la gestió d'àrees o serveis aeronàutics, i dels aeroports de Madrid i Barcelona. La Coordinadora Sindical Estatal (CSE), formada per UGT-CCOO-USO, acaba d'anunciar un acord amb l'empresa que pretén donar legitimitat a aquest procés, i a la privatització d'AENA, a la qual deien que s'oposaven. Per la seva banda el sindicat del col·lectiu de control (USCA) s'enfronta aïllat a una negociació contrarellotge, sota la màxima pressió, i amb la mediació de l'exministre de treball del PP, Manuel Pimentel, mentre el control aeri de 13 torres surt a licitació per a ser adjudicat a empreses privades i s'anuncien, també, subrogacions.

Una vaga anunciada perquè no es fes

El mes de desembre passat UGT, CCOO i USO van informar de la constitució d'una «Mesa de Garanties» per aconseguir un pacte que afectés el personal no controlador d'AENA. No van dir ni una paraula contra la militarització del col·lectiu de control, la declaració de l'Estat d'Alarma, o la maniobra del govern per «colar» la privatització d'AENA, LAE i les altres mesures del Reial Decret de 3 de desembre, usant com a pantalla el col·lectiu de control. Tampoc sobre l'efecte del pacte, que afecta el marc de relacions laborals posterior a la privatització, sobre aquest col·lectiu. Arterament, culpabilitzaven els controladors i controladores d'haver provocat, amb la seva acció espontània, el descrèdit de tota la plantilla d'AENA,

i de «fer molt impopular qualsevol mobilització». Una justificació molt convenient per a ignorar la vaga que ells mateixos havien anunciat als mitjans de comunicació, i que era esperada per molts treballadors i treballadores d'AENA.

Per mitjà d'assemblees informatives i concentracions en alguns aeroports a mitjans de desembre, CCOO-UGT i USO van crear un fals clima de mobilització de la plantilla, sense propostes de continuïtat per, tot seguit, tancar la paradeta i anar-se'n de vacances.

Garanties, però per a qui?

CCOO va reparèixer al gener amb una proposta de «Pacte de garanties» que, a més del compromís de «pau social», la mobilitat funcional i geogràfica, el pas a les noves empreses «cessionàries», etc, garanteix les condicions d'ocupació «en la mesura que estiguin reconegudes per les lleis laborals» -és a dir, per les lleis de les reformes laborals del govern. Naturalment, el galimaties jurídic presentat per CCOO garanteix prioritàriament la continuïtat de l'actual estatus de la CSE (CCOO-UGT-

USO), que exclou de tota negociació els sindicats que no tenen el 10% de representació a escala estatal, encara que la superin en alguns centres, i l'anul·lació dels comitès que no són còmodament controlats per aquesta majoria, com Barajas, Alacant o Tenerife Sud. L'exclusió afecta tant els sindicats de les nacionalitats -ELA i LAB (Euskadi-Navarra), CIG (Galícia) o IC (Canàries); com els sindicats corporatius, limitats a grups professionals -FSAI, CSPA; i a la CGT, malgrat que ja té una presència important en alguns centres com ara Madrid-Barajas. Per descomptat USCA, el sindicat majoritari al col·lectiu de control, negocia per separat, si bé queda a mercè del pacte CSE-AENA que «legítima» el nou marc de relacions laborals privatitzat per a la nova estructura empresarial.

Garantia per a la privatització

El dilluns 24 de gener s'ha presentat als treballadors/es un acord CSE-AENA, pel qual l'actual V Conveni d'AENA passarà a ser el I Conveni del nou grup d'empreses,



de forma que queda «garantida la situació de la plantilla actual». El pacte estableix un dilatat procés de negociació amb la CSE fins a la caducitat del V Conveni (2014), si és que les noves empreses concessionàries o cessionàries accepten aquest marc per al personal subrogat i els nous ingressos. Perdran la condició d'empleats/des públics els i les que siguin subrogats a la nova AENA Aeroports SA i els nous ingressos.

A canvi d'un procés de negociació, i només amb la declaració de bones intencions per part de l'empresa, els sindicats majoritaris han renunciat a tota lluita contra la privatització i es postulen com a garants de la «pau social», sense haver fet ni la més mínima «guerra».

A més del fet que seria molt ingenu pensar que l'empresa està disposada a complir els compromisos, en part signats a nom d'altres -les noves empreses que preveuen entrar en la gestió d'AENA-, resulta insuficient i no sembla creïble un acord així. N'hi ha prou amb fer un cop d'ull als sistemàtics incompliments de les «clàusules de garanties» en la pràctica totalitat dels EROs i acords dels últims 2 anys. A més, amb l'experiència d'altres negociacions i remodelacions d'empreses públiques privatitzades, com ENDESA, Telefònica, RENFE, etc, hem d'esperar acomiadaments, trasllats forçosos o reestructuracions dràstiques, ja que les condicions econòmiques ara són molt diferents de les que hi havia en les privatitzacions anteriors, i l'estat no té el marge econòmic que va permetre pactar les tristament cèlebres «mesures no traumàtiques» (prejubilacions, baixes «incentivades», etc) que han contribuït tant a la precarització de l'ocupació a l'Estat espanyol, i a la situació de desmobilització actual.

L'única garantia pels treballadors i treballadores: la lluita contra la privatització i la unió de tots els col·lectius i centres d'AENA

Recuperar la lluita contra la privatització que ja havia començat, impulsada per forces alienes a la CSE, però que podia confluïr en lluita unitària, és l'objectiu immediat i vital per afrontar el futur. Per això, tal com ja han fet els treballadors i treballadores del Centre de Control de Gavà, és necessari impulsar la celebració d'assemblees de tot el personal (controlador i no controlador) que votin resolucions contra l'acord, per la convocatòria unitària d'una vaga contra la privatització, per la inclusió de tots els sindicats en les negociacions i pel debat i votació previs de qualsevol acord pels treballadors i treballadores d'AENA en tots els centres. Cal posar en primer pla la lluita contra la privatització, perquè és el centre dels atacs que es preparen contra els treballadors i treballadores d'AENA, i perquè suposa l'espoli d'un bé públic pagat amb els diners i l'esforç de tots els treballadors i treballadores de l'estat.

*Luis Carlos Gómez-Pintado,
«Luca».
Afiliat a CGT-AENA.*



Resolució de l'assemblea de treballadors i treballadores de l'ACC-Gavà - 27-01-11

Amb l'assistència de 60 companys i companyes de tots dos convenis hem celebrat el dia d'avui, 27 de gener de 2011, una assemblea de treballadors i treballadores a l'ACC de Gavà (Barcelona).

Després de diverses consideracions sobre l'acord que han presentat aquesta setmana els sindicats de la CSE, **que no aprovem**, hem acordat la següent resolució, que enviem **a tots els centres de la xarxa, a tots els treballadors i treballadores, als sindicats d'AENA, i a la CSE:**

1. Demanem la **convocatòria unitària d'una vaga a AENA,**

* CONTRA LA PRIVATITZACIÓ,
* PEL MANTENIMENT DE LA CONDICIÓ D'EMPLEATS I EMPLEADES PÚBLICS
* I PEL MANTENIMENT D'AENA COM A SERVEI PÚBLIC,

així com totes les mesures de mobilització que es puguin plantejar.

2. La privatització no suposa només un perill pel futur dels treballadors i treballadores d'AENA. Suposa també l'espoli d'un servei públic eficient, font, a més, d'ingressos per al bé públic. **AENA, com a servei públic, ha estat pagat amb els diners de tothom i ha de mantenir-se al servei de tothom.** Per això la lluita dels treballadors i treballadores d'AENA ha d'anar acompanyada d'una **campanya pública** sobre el significat i els efectes de la privatització, en què s'impliquin totes les forces socials, sindicals i polítiques -moltes de les quals declaren que estan en contra de les privatitzacions-, amb **l'objectiu de SALVAR AENA COM A SERVEI PÚBLIC.**

3. Demanem que s'**incloguin a la mesa negociadora TOTS ELS SINDICATS I ASSOCIACIONS PROFESSIONALS D'AENA.**

4. **Qualsevol acord ha de ser prèviament discutit i aprovat pels treballadors i treballadores en assemblees a tots els centres, especialment als que estan directament afectats.**

Fem una crida que es facin Assemblees a tots els centres, en les quals es votin **resolucions** com aquesta, que es distribueixin a la resta de centres i a tots els sindicats d'AENA. Tal com deien els sindicats de la CSE en un comunicat, «el futur no està escrit», i els treballadors i treballadores d'AENA podem influir-hi.

**PROU DE NEGOCIAR A ESQUENES DELS TREBALLADORS I TREBALLADORES
PROU DE DIVISIONS, UNITAT PER ATURAR LA PRIVATITZACIÓ**

Salt (Comarques Gironines).

Prou persecucions! Prou criminalització ! Prou de dividir la classe treballadora!

Davant dels fets que s'estan produint a Salt els darrers dies i de la mort d'en Reda, volem, en primer lloc, manifestar el nostre condol per la seva mort i la nostra solidaritat amb els seus companys i companyes i el nostre rebuig més ferm a la repressió i persecució policial a la qual se'ls està sotmetent.

Criminalització dels i les immigrades

L'estat espanyol ve aplicant des de fa més de 20 anys la Llei d'estrangeria, que conculca drets a les persones immigrades: de lliure circulació, de reunió, de manifestació, de sindicació, a tenir una família legalment reconeguda i a votar.

L'odi i la ràbia acumulats per anys de patir les pitjors condicions laborals o l'atur, marginalització, racisme, discriminació, i pressió policial han esclatat a Salt (vehicles cremats, detencions, ...), un autèntic ghetto de marginalitat i exclusió que, com altres, s'han aixecat en els darrers anys.

Les provocacions i la crisi

Però quin és el problema de fons sobre el que està succeint a Salt?

La situació l'hem d'afrontar des d'una anàlisi global. L'atur i la precarització extrema a l'ocupació, i l'especulació immobiliària colpegen la joventut, però més especialment la d'origen immigrant (62% de joves menors de 25 anys estan a l'atur a l'estat espanyol, a Salt el 42% de la població és immigrada, la taxa d'atur és del 22%, més de la meitat són immigrants no comunitaris, hi ha més de 1000 pisos buits ...). Des dels governs (local, autonòmic i estatal) es fa una política conscient unint a un discurs populista mesures pròpies de l'extrema dreta, i es re-

forcen intentant fer creure a la població autòctona els tòpics sobre la immigració («ens invadeixen», «amb l'arribada de molts immigrants, Salt és un poble més insegur», «delinqueixen per necessitat, arriben sense res i roben», «ens prenen la feina», «tenen més ajudes», «saturen els serveis socials», «els catalans emigràvem però amb contracte i treball»), aquest és el tractament que majoritàriament fan del tema els mitjans de comunicació i el missatge de la classe política.... Si exposéssim dades demostrarien que la immigració ha estat un fenomen positiu per Catalunya i negatiu pels països dels i les immigrades que han de fugir de casa seva per l'explotació i l'espoli dels recursos per part de les multinacionals.

La reacció a Salt ja va estendre's fa anys a molts departaments francesos, belgues o alemanys, perquè les mateixes condicions es reproduïen, com quan el capitalisme europeu va marginar els i les immigrades que necessitava com a mà d'obra fa 40 anys. Ara, amb la crisi, l'atur creix i els serveis socials, l'ensenyament i la sanitat comencen a rebre fortes retallades i, en conseqüència, cauen les condicions de vida, especialment entre els sectors més explotats i marginats dels treballadors/es i joves, els i les immigrades.

En comptes de posar remei a aquestes mancances, amb plans d'ocupació pública, potenciant els serveis socials, enfortint la inversió en sanitat i educació, els governs central, autonòmic i municipal – suposadament per ordre dels «mercats»- n'apliquen contínues reduccions. En aquestes condicions és quan les lleis d'estrangeria,

debats provocadors com el del burka, mesures com el doble tractament de les sancions si hom és immigrant/da, o acords municipals com el del reagrupament o les PIRMI... es converteixen en un poderós element per dividir la classe treballadora i la joventut potenciant el racisme (hem vist els casos de Plataforma per Catalunya o el PP).

Explosions de còlera com les que hem viscut a Salt, responen a provocacions com aquestes, que intenten criminalitzar permanentment la població jove i immigrada. Aquestes reaccions no aporten solucions i ens allunyen de la unitat necessària per a fer front les polítiques d'empobriment de la classe treballadora en conjunt i les lleis d'estrangeria. **Però els primers responsables són qui des de les institucions ha creat o aprofundit els problemes de fons.**

Rebutgem qualsevol intent de respondre als fets de Salt amb un increment de la repressió sobre els col·lectius de joves immigrants/des - això que s'ha anomenat «tolerància zero»- perquè només és una crida a aprofundir l'odi i el racisme i no fa res més que alimentar un espiral de tensió.

Creiem que cal revertir aquesta situació posant-nos d'acord vinguem d'on vinguem- i en un pla d'acció que parteixi de la situació que vivim els i les treballadores – incloent-hi el col·lectiu immigrant- per exigir a les institucions canvis perquè les polítiques, de l'àmbit municipal fins a l'estatal, estiguin al nostre servei i no pas al de la patronal i el capital financer, i exigir que es retirin les legislacions racistes i les propostes per endurir-les – començant per les de l'alcalde de Salt. Hem de superar la manipulació i els tòpics racistes que ens divideixen, perquè **mentre els i les explotades i oprimides estem dividides, els opressors no dubten en unir-se i donar-se suport.**

**Prou de la criminalització dels treballadors/es i joves immigrants/des.
Fora la Llei d'estrangeria!
Prou retallades socials!**

Esborrany presentat per LI a la Mesa Cívica de Girona

IMMIGRACIÓ

Pacte social

El primer que cal dir de les pensions actuals és que són majoritàriament baixes i que molts jubilats, jubilades i vídues són pobres. El segon, que l'atur i la precarietat castiguen de forma endèmica el jovent (recordeu l'informe Petras de 1996), cosa que incidirà negativament en les seves futures pensions, tant segons el model actual com del del govern. Ara, des de la crisi, els i les acomiadades majors de 50 anys tampoc no troben feina. ¿Què significa que el govern pretengui endarrerir la jubilació als 67 anys o ampliar el període de còmput amb una taxa alta d'atur juvenil endèmic, amb mala qualitat dels llocs de treball, i una creixent impossibilitat de recol·locar els i les aturades grans? El resultat és una reducció de les pensions, de la seva quantitat i de la seva duració.

Els successius governs d'Aznar i Zapatero primer van negar la bombolla immobiliària, seguint els guions dels empresaris del totxo i la banca, després Solbes va negar la crisi, més tard Salgado va creure que veia veure brots verds de recuperació. Ara el mateix Zapatero diu que creu que es necessitaran no menys de 5 anys. Mentrestant 60.000 milions d'euros s'han transferit a la Banca, 90.000 més estan en via de ser transferits i 100.000 milions se li han avalat, a part d'ampliar la garantia dels dipòsits fins a uns límits que només beneficien els dipòsits de la burgesia. Amb 5 milions d'aturats/des, mentre les pensions ja fa un any i mig que estan congelades, els salaris públics amb una reducció del 5% més congelació, el 2011 desapareixen els 426 euros per als i les desocupades a les quals ja no queda prestació i subsidi (i que no eren generals ni indefinits). La reforma laboral de 2010 és un instrument immillorable per acabar per la via

dels acomiadaments barats amb les plantilles antigues amb drets, sindicalitzades, amb convenis i salaris dignes. Algunes dades posen aquestes xifres en el seu context. Un estudi de la Universitat Pompeu Fabra calcula el frau fiscal (majoritàriament de rendes altes, empresaris i burgesia) a l'Estat espanyol en 80.000 milions anuals. Mantenir els 426 euros en la seva versió limitada costava uns 900 milions d'euros anuals.

Zapatero, recolzat per les empreses més grans i amb unes expectatives electorals de desastre, està buscant passar a la història com el president del govern que va prendre més conquestes a la classe obrera, en l'intent de socialitzar les pèrdues per iniciar un nou cicle de bons negocis per al capitalisme espanyol. Aquest objectiu implica trencar la resistència de la classe obrera en un conflicte que la simbolitzi, com va ser per Reagan l'acomiadament de milers de

Els punts bàsics de la traïció

El preacord (pendent de concreció i de tramitar-lo com a llei) de 27.01.11 de les direccions de CCOO, UGT, CEOE i el Govern té diversos punts:

1. S'aplica a partir de 2013

2. **L'edat legal de jubilació** (ara als 65) s'endarrerirà de manera gradual. Per als i les nascudes el 1948 serà de 65 anys i un mes, i per als i les nascudes el 1961 i després serà de 67 anys. Les edats intermèdies s'endarreriran més com més a prop estiguin d'haver nascut el 1961.

Aquesta mesura rebaixarà el total cobrat per pensionista durant tota la seva jubilació entre el 10% i el

16%. Per cobrar el 100% de la **base reguladora** (no l'hem de confondre amb el darrer salari) s'hauran de tenir cotitzats 38,5 anys. Si es tenen 15 anys cotitzats (el mínim) es cobrarà el 50%.

3. **La jubilació als 65 amb el 100% de la base reguladora** ara és per als i les que tenen 35 anys de cotització. L'any 2013 seran 35,5 anys, i a partir del 2025, 38,5 anys. Els anys intermedis, seran més com més s'acostin al 2025.

4. **La jubilació anticipada** passa de ser possible als 61 anys (ara) als 63, de manera gradual. Són necessaris com a mínim 15 anys de cotització. S'aplicaran coeficients reductors entre el 6% i el 7,5% per cada any que falti per als 67.

Es tindran en compte les cotitzacions dels **últims 25 anys per calcular la pensió** (ara són 15). Aquesta mesura rebaixarà el terme mitjà un 5% de l'import de les pensions. Per calcular la base

= Traïció

controladors/es o per a Thatcher tancar les mines de carbó guanyant el pols als sindicats. Treure els 426 euros als i les aturades quan a l'Estat espanyol hi ha 1,3 milions de famílies amb tots els membres en atur és una aposta per el major empitjorament econòmic i que aflori la misèria als carrers. El ministre de Treball admet una nova reforma laboral al març amb l'objectiu de treure la ultraactivitat als convenis (la seva actual pròrroga indefinida en cas que no se'n negociïn altres, cosa que dificulta baixades dràstiques de salaris i condicions).

Com diu José Manuel Naredo: «Per imposar sacrificis generalitzats, es dona a entendre que l'economia espanyola ha viscut per sobre de les seves possibilitats i que tothom se'n va beneficiar. Res de més fals, quan ha estat una triple èlit immobiliària, financera i política la que ha acumulat grans fortunes derivades del comerç de béns patrimonials (immobles, accions,

empreses...) i no pas de la producció i exportació de béns i serveis, potenciant el monocultiu del totxo i el desequilibri comercial de l'economia espanyola que ara es vol corregir. El problema rau en el fet que els països només tenen dos mitjans per millorar a curt termini la capacitat exportadora: devaluar la moneda o deprimir l'economia per rebaixar i fer més competitius els seus preus. Com que Espanya no pot devaluar l'euro, només li queda forçar la depressió per retallar els preus. Però ningú no parla de rebaixar preus ni marges empresarials, només salaris, pensions i despeses socials. I la recent pujada de les tarifes elèctriques, entre altres, no ajudarà a millorar la competitivitat de l'economia espanyola.»

Aquest és el marc en què es produeix la pugna per les pensions: es tracta d'augmentar la part del pastís del capital a costa de reduir el salari diferit dels i les treballadores.

FEDEA: la burgesia

Que el segon del ministeri d'Economia sigui José Manuel Campa, catedràtic de la Universitat de l'Opus Dei de Navarra, i que l'Opus, fundat el 1928, hagi lluitat al costat dels feixistes en el cop d'estat de Franco hauria de posarnos en estat d'alerta. D'altra banda FEDEA és una fundació finançada per les majors empreses de l'Estat espanyol, i que paga desenes d'economistes perquè elaborin doctrina econòmica neoliberal a la manera de l'Escola de Chicago i del Xile de Pinochet. Han pres el relleu als serveis d'estudis de bancs i caixes que duen 20 anys predint per d'aquí a no gaire el col·lapse de la seguretat social pública. Paradoxalment, abans han col·lapsat els seus plans privats de pensions i la major part del sistema financer espanyol (que encara no es visualitza).

Vicenç Navarro: la socialdemocràcia

reguladora s'ompliran **les llacunes de cotització dels darrers 25 anys** de la següent manera: els dos primers amb la mitjana dels dos últims anys, els altres 6 amb la base mínima de cotització (entre 748 i 1.045 euros/mes segons la categoria), i la resta amb la meitat de la base mínima. Aquestes faltes de cotització produeixen rebaixes en la pensió majors que el terme mitjà.



5. S'inclou un ajustament automàtic de la normativa que cada 5 anys, si augmenta l'esperança de vida, pot continuar

endarrerint o retallant les pensions sense necessitat d'acord específic. Això no exclou que hi hagi altres reformes.

Juan Torres i Vicenç Navarro representen la resposta socialdemòcrata a les mentides demagògiques de FEDEA sobre les pensions. Posem les principals rèpliques, per més detall consulteu els enllaços:

a) FEDEA addueix que el sistema de repartiment (que els i les cotitzants actuals paguin els i les jubilades) no és just i que sí que ho seria el sistema de capitalització (els i les cotitzants acumulen un capital que roman, augmenta o disminueix fent voltes pel sistema financer durant desenes d'anys fins que es jubilen). L'actual crisi ha deixat clar què passa amb les pensions privades posades en borsa: es volatilitzen.

b) FEDEA addueix que la proporció de la població major de 65 anys va augmentant respecte la població en edat de treballar i que la despesa en pensions passarà del 8% del PIB actual al 15% el 2050. La resposta és que França ara gasta en pensions el 12% del PIB i Itàlia el 14% sense que sigui un problema. Navarro i Torres addueixen que simplement repartint la plusvàlua dels augments de productivitat i del creixement econòmic és possible augmentar al mateix temps en números absoluts la partida de pensions i la resta del PIB. Afegeixen que el que és significatiu, a més, no és la població en edat de treballar sinó la població que efectivament treballa. Augmentant les taxes d'activitat de l'Estat espanyol al mateix nivell que les dels països escandinaus, l'any 2050 les pensions representarien només el 13% del PIB.

c) FEDEA addueix que el dèficit públic – que la crisi ha augmentat – obliga a retallar la despesa social pública (bàsicament pensions i sanitat). Tant podem qüestionar-nos les despeses com els ingressos. Abans hem esmentat que el frau fiscal suposa 80.000 milions anuals, i pel que fa al capítol de les despeses un govern dels i les treballadores trobaria altres partides per retallar, començant per la monarquia.

d) FEDEA addueix que si no es fan reformes les cotitzacions hauran de multiplicar-se per dos. Navarro i Torres responen que res no impedeix finançar les

pensions directament amb els diners dels impostos, que és un tema polític que els tecnòcrates de FEDEA intenten escamotejar.

Navarro i Torres ens fan sortir de la comparació esquemàtica de poblacions de diferents trams d'edat i hi introdueixen les variables de quantitat d'ocupació i d'atur i productivitat. Afegeixen que entre el 10% de la població més rica i el 10% més pobre hi ha 10 anys de diferència de duració de la vida. Allargant l'edat de la jubilació augmenta el transvasament de diners dels i les treballadores a la burgesia i les rendes altes.

Pedro Montes: el perill que el capital administri una possible fallida

Com que les pensions es refereixen a un horitzó a desenes d'anys, hem de parlar de possibles escenaris que poden afectar-les. Pedro Montes (vegeu els enllaços) fa força mesos que avisa de la greu situació econòmica espanyola, que caracteritza com de fallida. Assenyala que els rescats de Grècia i Irlanda representen comprar temps a compte d'augmentar un deute impagable, amb les mesures antisocials típiques d'un pla d'ajustament de l'FMI que deprimeixen encara més l'economia i que deixen el país llest per ser comprat a trossos. Preconitza sortir de l'euro, declarar la fallida i mitjançant la lluita social i el treball, revertir la situació (que, hi afegeixo jo, podria venir acompanyada d'alguna cosa semblant a un bloqueig econòmic internacional). Si el capital adminis-

tra la fallida, l'empobriment sense xarxa serà la tònica.

La crisi ecològica, i la revolució necessària

Les posicions socialdemòcrates clàssiques de Navarro i Torres, que es podrien resumir que amb la lluita de classes és possible instaurar a l'Estat espanyol un model econòmic social semblant al dels països escandinaus, topen no solament amb les posicions de la burgesia, sinó també amb l'anàlisi –Montes és marxista– que assenyala que no hi ha marge econòmic per al reformisme. Altres posicions que també ens assenyalen que les possibilitats s'estrenyen són les dels que adverteixen de l'arribada al màxim de producció mundial de petroli, i en les properes dècades immediates els màxims del gas, carbó i urani. Adonem-nos que els increments de productivitat es basen en el consum intensiu d'energia. Si es confirma la propera limitació energètica, les conseqüències més immediates són accelerar el col·lapse d'unes finances que han sobreproduït capital, i una limitació de la producció futura de béns i serveis. Tant els escenaris més fàcils com els més difícils necessiten la lluita social i política per prioritzar l'economia segons les necessitats dels treballadors i treballadores.

Víctor Messeguer

NOTA: aquí hi ha uns quants enllaços. Citar-los no implica avalar la línia política de la web o de l'autor: <http://is.gd/wzSOyD>



L'Altre Davos

En una Basilea gelada, del 21 al 23 de gener es va celebrar el fòrum «Un altre Davos 2011». Era el segon d'una nova sèrie de fòrums mundials, que han introduït algun canvi respecte als que van començar a multiplicar-se a partir del de Portoalegre amb l'eslògan «Un altre món és possible». Així, mentre tota la sèrie anterior no qüestionava el sistema capitalista, sinó que hi introduïa variants tipus «capitalisme amb rostre humà» o centrava els esforços en mesures de reforma com la «taxa Tobin», aquesta nova sèrie introdueix la necessitat de la ruptura amb el sistema i apunta a la necessitat de canviar-lo. Així, aquest «Un altre Davos» va transcórrer sota els epígrafs de «Per un altre món. Per un altre sistema social», i presidia la sala de plens una gran pancarta amb una frase de Rosa Luxemburg impulsant la revolució.

Un altre canvi respecte els fòrums mundials esmentats -o els de la Mediterrània- és l'estructura i distribució dels tallers, centrats en analitzar els atacs del capitalisme en aquesta crisi i, per tant, en aspectes essencialment sindicals de la resposta necessària. Així tant a la conferència d'obertura com als diversos tallers es van presentar les vagues generals gregues, la valoració de la lluita francesa contra les pensions, experiències italianes, britàniques, portugueses, austríaques, alemanyes o fins i tot sèrbies..., la situació i formes d'organització argentines, brasileres, veneçolanes o ianquis, o processos de reorganització sindical com ara el d'Egipte o el dels sindicats russos de l'automoció. Per això no és estrany que la resolució central aprovada fos contra el pagament dels deutes externs a tots els països.

No obstant això, i a partir d'aquests canvis, res o ben poc es

va concretar ni d'objectius que podien ser comuns, ni tan sols de solidaritat i accions de suport a lluites en curs. Va costar un triomf aconseguir la resolució de solidaritat amb els comitès de resistència popular tunisians, i va ser impossible acordar la necessitat d'una vaga general europea, que van ser les dues propostes que portàvem des de LI. Tot i així, i tot i que ja han passat uns quants dies des del fòrum, els i les companyes tunisianes encara no han rebut la solidaritat de l'Altre Davos.

Diferències de perspectiva, diferències de situació

Les intervencions van reflectir realitats molt diferents. No només de la situació objectiva, amb graus diferents de desenvolupament de la crisi -entre Europa i Amèrica Llatina per exemple-, sinó també entre el grau d'organització i de representativitat dels i les participants.

Així la presència i intervencions de dirigents de les brasileres Conlutas o MST, o de la Federació Unitària de Treballadors del Petrol de Veneçuela -en el pròxim número de LI publicarem una entrevista amb el seu dirigent José Bodass-

reflectien situacions generals d'un continent que ve marcat per una menor incidència de la crisi -fins ara-, i per lluites triomfants com la boliviana contra el 'gasolinazo'. A un altre nivell de perspectiva, però reflectint la mateixa situació i analitzant en concret el paper del kirchnerisme argentí i les formes d'autoorganització, les intervencions del Front D. Santillán o del corrent Alternativa del sindicat docent de Neuquén, ATEN -que no va aconseguir la majoria per només 23 vots en les recents eleccions.

Molt important per entendre la situació llatinoamericana va ser la intervenció de Dirceu Travesso de Conlutas (Brasil), presentant la combativitat del moviment obrer i el seu reflex en el creixement de posicions antiburocràtiques d'esquerra a les direccions dels sindicats. Que no obstant això, segons va assenyalar, contradictòriament va acompanyada d'un retrocés de l'esquerra en el terreny polític, com es va veure en les darreres eleccions brasileres, en què es va imposar el «vot útil» per reelegir al PT de la continuadora de Lula. Una contradicció significativa que porta a intervenir dialècticament sobre



una classe obrera que, ara per ara, vota aquells a qui s'enfronta quotidianament al carrer. És probable que això sigui extensiu als i les treballadores que s'enfronten a la repressió chavista, frenen els plans pro patronals d'Evo o els petrolers a l'Argentina arrencant reivindicacions a Repsol-YPF mentre amplis sectors populars ploren la mort d'un Kirchner que va ser –com continua essent avui la seva dona- l'agent de les multinacionals al país.

Europa, molt afectada per la crisi, sota l'hegemonia de sindicats pactistes, es va reflectir en el fòrum especialment amb la intervenció grega, que desenvoluparem àmpliament al pròxim LI amb una entrevista a Sotiris Martalis, membre del Consell General del sindicat de la funció pública (ADEDY). Però és important assenyalar la crítica fonamentada que va fer

a les direccions sindicals majoritàries de convocatòries puntuals –forçades per la pressió dels i les treballadores i la ciutadania en general que desacata les mesures governamentals-, amb una intermi-

tència que dona aire al govern i debilita les possibilitats de triomf. La propera convocatòria, el 4 de febrer, d'una altra vaga general, torna a situar els i les treballadores gregues al centre de la lluita de classes europea.

Aquestes dificultats a Europa es van plantejar en una llarga discussió sobre el caràcter de les direccions sindicals majoritàries, totes compromeses amb l'aplicació de les mesures neoliberals dictades pel capital financer –fins i tot amb el

sindicals majoritàries europees amb les polítiques dels seus governs va fer que majoritàriament es parlés de la total integració dels sindicats majoritaris en els estats, i que d'aquí es desprenguessin polítiques en què se'ls obviava i que, a parer nostre, fan encara més difícil superar la impotència que es va reflectir.

Les perspectives

Ja hem assenyalat al principi les virtuts i les limitacions que vam veure

en aquest II fòrum, participant-hi des dels tallers «Els processos d'integració dels aparells sindicals», «La construcció del sindicalisme independent» a Rússia i Egipte, «Els processos d'auto-organització» i «Davant les privatitzacions: quina resposta?», i insistent en la solidaritat amb la revolució tunisiana i la necessitat d'una vaga general europea.

Però serà imprescindible seguir en aquesta lluita, que pot ser un mitjà per coordinar organitzacions

sindicals alternatives, corrents antiburocràtics i grups i partits de l'esquerra radical.

*Luis Carlos Gómez-Pintado, «Luca»
M. Esther del Alcázar i Fabregat*



suport de sectors polítics com el 'Bloco de Esquerda' portuguès, que va votar a favor del pla de rescat de l'FMI a Grècia, tal com va denunciar Raquel Varela, de Rubra. Aquest compromís de les direccions

Turquia. Conferència del Front Obrer:

Un gran salt en la construcció del partit

Front Obrer (FO), corrent trotskista revolucionària a Turquia i membre del Comitè d'Enllaç Internacional, va resoldre en la seva III Conferència convertir-se en un partit estatal per mitjà d'un procés de construcció juntament amb els grups i activistes amb els quals arribi a un acord programàtic sobre la necessitat de la formació d'un partit obrer, revolucionari i internacionalista. FO actualment intervé i forma part de diverses lluites obreres i juvenils a les quals es disposa a dur la seva proposta de formació del partit com a eina de totes les lluites. La Conferència també va resoldre donar suport per tots els mitjans a la decisió del comitè de vaga d'UPS –que va estar present a la Conferència- de continuar fins el triomf la lluita que mantenen més de 4 mil treballadors/es repartits en diverses ciutats per exercir el seu dret de sindicació.

En els documents nacional i internacional adoptats per la Conferència s'analitza l'agudització de la crisi econòmica i financera internacional; la polarització de la lluita de classes sobretot a Europa, Àsia i Orient Mitjà; els atacs neoliberals de l'imperialisme sobre la classe treballadora i els pobles del món; i les possibles conseqüències de la situació en la perspectiva de la lluita contra la burgesia nacional i internacional. FO planteja a Turquia la lluita obrera i popular per una Assemblea Constituent per acabar amb el règim bonapartista i per la democratització del sistema polític; el dret a l'autodeterminació del poble kurd constitueix una de les reivindicacions més importants del país.

Cap a una guerra nuclear?

La tensió militar i política a la península coreana, amb amenaces nuclears incloses, ha augmentat perillosament des del 23 de novembre, quan la República Popular Democràtica de Corea va respondre a una provocació de Corea del Sud bombardejant l'illa de Yeongpyeong, en el qual van morir 4 militars i hi va haver 20 ferits, entre militars i civils. L'imperialisme nord-americà i el govern sudcoreà van incrementar la pressió sobre Corea del Nord amb maniobres militars a les costes que envolten el país asiàtic i en una zona en disputa en el Mar Groc. «Si Corea del Nord torna a cometre una provocació militar apuntant el nostre territori i els nostres ciutadans, se'ls haurà de castigar amb una reacció potent i immediata fins que es rendeixin completament» -va dir el ministre sudcoreà de defensa, Kim Kwan-jin, mentre que el govern nordcoreà no descartava una «defensa nuclear» en el cas d'un atac des del sud.

Per a la premsa proimperialista la tensió nuclear a la península és fruit de la bogeria del règim autocràtic que regna al nord i de la necessitat de Kim Jong-il de preparar un bel·ligerant traspàs de poders al seu fill Kim Jong-un, enfortint el nacionalisme dins d'un sistema polític que ja està força afeblit. Però la gran pregunta és: per què l'imperialisme cargola més i més un petit país ja empobrit i amb un règim que està caient pel seu propi pes? Tot apunta que l'objectiu principal de la provocació imprudent de Washington no era Corea del Nord, sinó el poder econòmic creixent de la Xina. Des de mitjans de 2009 l'administració Obama ha intervingut agressivament arreu d'Àsia —fortificant les aliances militars existents amb països com

la Índia, el Japó, Corea del Sud i Austràlia i cercant nous llaços amb països com ara el Vietnam, Cambotja i fins i tot Birmània— per poder competir amb la influència de la Xina a la regió.

Al gener de 2010 Washington va aprovar vendre 6,4 mil milions de dòlars en armes a Taiwan i posteriorment el President Obama va trobar-se amb el Dalai Lama a l'exili —malgrat l'oposició del govern xinès—. Al març els EUA van donar suport a les acusacions no provades de Seul que Pyongyang havia torpedinat un buc de guerra sudcoreà i més tard va organitzar maniobres navals conjuntes al Mar de Japó i després al Mar Groc contra les protestes de Xina. Al juliol la ministra d'Afers exteriors nord-americana Hillary Clinton va declarar a la cimera de l'Associació de Països del Sud-est Asiàtic (ASEAN) que els EUA tenien «interès nacional» en mantenir «la llibertat de la navegació» al Mar de la Xina del Sud i que s'involucraria en les disputes territorials entre membres d'ASEAN i Xina.

Al setembre l'administració Obama va intervenir en una disputa entre la Xina i el Japó per la detenció d'un capità de pesca xinès prop dels illots Senkaku/Diaoyu, en disputa a les aigües entre els dos països. Clinton va declarar dues vegades que els EUA estarien obligats, sota els termes del tractat de seguretat EUA-Japó, a estar militarment del costat de Japó en una eventual guerra amb la Xina sobre les illes.

En canvi, la Xina, per mantenir les seves rutes de subministraments vitals a l'Orient Mitjà i Àfrica, es veu obligada a respondre a aquesta pressió i forja llaços més estrets amb Rússia. Intencionadament, Rússia i la Xina van acordar realitzar

exercicis militars conjunts —la «Missió de Pau bilateral 2011»— a principis d'any al Mar de Japó i en zones frontereres russo-xineses al costat de la Península coreana.

Amb les relacions ja tibants a l'Àsia Oriental, la darrera crisi coreana demostra com un petit incident pot esperonar ràpidament el perill d'una guerra més àmplia. Els EUA i els seus aliats, fins i tot Corea del Sud, van rebutjar tot compromís i es van preparar per arriscar-se a una guerra a la Península coreana per assegurar que un exercici militar seguís endavant. Corea del Nord va retrocedir en aquest cas, però molts altres incidents potencials poden provocar nous xocs.

Sens dubte la dictadura burocràtica a Corea del Nord té els dies comptats, per la seva ineficàcia i pel seu règim estalinista anacrònic; però el perill real rau en què l'imperialisme i els seus aliats puguin convertir-lo en un episodi sagnant per als pobles de la zona amb la condició de consolidar i augmentar el seu predomini a Àsia. Pot l'imperialisme arribar a fer-ho? Els crims que va cometre a l'Iraq i l'Afganistan són exemples suficients per respondre afirmativament. Només la solidaritat entre els pobles pot aturar-los.

Muhittin Karkin



Les mesures d'Evo

Extractes de Fora el «gasolinazo»!

(...) El govern que mentia sobre la inflació i ja havia anunciat que aquesta seria del 4,5% aquest any, (...) diu –en plenes festes per dificultar la resposta- que l'augment és gairebé el doble, que la gasolina repercutirà en el preu dels aliments en «només» un 17% i el transport en «només» el 25%. Això és **més del 20% o més que ja han pujat el pollastre, la carn, la llet, la patata i la major part de les fruites i verdures**. Així, prenent fins i tot la versió que anuncia el govern, **els aliments acabaran pujant més del 40% aquest any**. I els transportistes ja anuncien augments del 100%.

Alvaro va anunciar també que hi haurà un augment salarial «major que la inflació». Però ja sabem que menteixen sistemàticament sobre la inflació! Aliments i transport són les principals despeses dels treballadors, gremials i poble pobre en general.

Mentre els grans empresaris simplement augmentaran el preu dels seus productes, les transnacionals mineres i petroleres no estan afectades perquè viuen de l'exportació i els bancs seguiran guanyant cada dia més, seran els sectors populars qui sofreixi tot el pes del «gasolinazo».

Això és perquè no hi va haver nacionalització

El govern diu que fa això per evitar el contraban. Això és un pretext. Resulta que el contraban de gasolina seria mínim si els propis funcionaris oficials no el toleressin. Però a més Bolívia li ven gairebé tot el seu gas a Petrobras (Brasil) i Repsol (Argentina) i com que no van fer mai la planta separadora de líquids, el gas que es ven inclou els seus líquids, és a dir el seu gas líquat i gasolina, que s'extreuen al Brasil i l'Argentina. Això Bolívia ho lliura gratis a Petrobras i Repsol, causant un perjudici al país de 400 milions de dòlars (superior al subsidi total que va dir Alvaro que donaven a la gasolina, que era de 350 milions de dòlars). Aquesta és la veritable hemorràgia de Bolívia, que el govern protegeix: el saqueig de les transnacionals.

Una sola empresa minera, la Sumitomo-San Cristóbal, s'emporta en minerals 1000 milions de dòlars i segons el ministre de mineria només aporta 35 milions a l'Estat, sense pagar l'aigua que consumeix. Només amb un impost addicional del 35% a aquesta empresa ja es cobriria tot el subsidi a la gasolina del país.

Però el govern prefereix castigar el poble i defensar les transnacionals.

Per un pla d'emergència al servei del poble!

Tal com ho han plantejat Felipe Pica, secretari general de la COB, i José Luis Alvarez, de mestres de la Paz, entre d'altres, les organitzacions sindicals han de **convocar amplis d'urgència per prendre mesures de lluita en defensa de l'economia popular**.

Fora el «gasolinazo»! Derogació del Decret Suprem (DS) 748 i que es discuteixi un pla amb les organitzacions populars

Per un augment salarial immediat del 40% i que segueixi augmentant si el cost d'aliments i transport puja més, controlat per les organitzacions populars.

Subsidi al transport del poble, com es fa en altres països, perquè mantingui el seu preu congelat.

Derogació del 21060, per permetre un control efectiu de preus amb mesures severes per als especuladors.

Veritable nacionalització 100% d'hidrocarburs i mineria, com exigia el poble en les heroiques jornades del 2003. Expulsió de les transnacionals, i **industrialització** de minerals i hidrocarburs al país, per crear fonts de treball.

laprotestabolivia@gmail.com

Bolívia

Victòria Pop

Evo obligat per

Ara: exigir la veritable

L'anul·lació del «gasolinazo» ha estat un gran triomf popular, imposat per la mobilització massiva a tot el país.

El 31 de desembre Evo Morales va anunciar l'anul·lació del «gasolinazo» dient que «obeïa al poble». Va mentir. La mesura havia estat anunciada cinc dies abans sense consultar ni tan sols les direccions de les organitzacions que donen suport al govern. Només van consultar les transnacionals, que van exigir «incentius» per a la producció perquè amb els preus interns no hi guanyaven prou. Van dictar la mesura a traïció, quan el poble estava celebrant el Nadal.

Va ser absolutament majoritari el clam de rebuig a la mesura del govern. Les juntes veïnals de l'Alto, els miners de Huanuni, els camperols de Chapare, el poble de Cochabamba, els mestres i fabrils, sectors populars de Santa Cruz, els obrers d'Oruro, tots van sortir al carrer a exigir la derogació immediata del Decret.

El govern va enviar la policia a reprimir, va capturar manifestants i va amenaçar dirigents per intentar fer callar les protestes. Però tot va ser inútil. La mobilització creixia.

Només uns quants dirigents venuts com Pinaya, de mestres i dirigents de la CSUTCB, es van pronunciar a favor del Decret 748. Però les seves bases ja s'hi estaven mobilitzant en contra.

Els patrons de la vella dreta van intentar pescar en les aigües remogudes, per recuperar protagonisme. Però enganyen ben poca gent. Ells també són servents de les transnacionals i terratinents. No es pot esperar res de bo d'aquesta gent que ja va governar contra el poble.

La majoria popular que va començar a guanyar els carrers va encunyar la consigna: «o retira el Decret o se'n va ell». El dilluns començava el bloqueig total, les

ular!

la mobilització a anul·lar el «gasolinazo» nacionalització i un pla econòmic al servei del poble



aturades cíviques i la vaga general... Així és com el president va anul·lar, obligat pel poble, el maleït Decret.

Però no n'hi ha prou

El que va passar mostra que la nacionalització va ser una farsa. Que les petrolieres estrangeres segueixen manant sobre els nostres hidrocarburs i també que aquest no és el «govern dels moviments socials», com va dir, sinó el govern que obeeix les transnacionals.

Però també va mostrar que la voluntat popular pot i ha d'imposar-se.

Ara cal exigir que es compleixin totes les demandes populars, centrades en una veritable nacionalització sense indemnitzacions de les transnacionals d'hidrocarburs i mineria, expulsant les transnacionals i els gerents d'YPFB que serveixen les empreses estrangeres. YPFB controlada pel poble ha de produir gas i petroli, que a Bolívia n'hi ha en gran quantitat, per utilitzar-lo per industrialitzar i crear llocs de treball amb sous dignes per tothom, fent una gran petroquímica i fàbriques a l'Alto, Potosí, Oruro, expropiant els terratinents i lliurant la

terra als camperols perquè produeixin aliment barat per al poble.

Pel que fa a les coses immediates, s'ha d'exigir que els preus tornin a ser els d'abans del «gasolinazo». Un augment salarial d'emergència que compensi l'augment de més del 20% dels aliments anteriors al «gasolinazo». Que s'anul·li el Decret neoliberal 21060 que impedeix el control dels preus i estableix la flexibilització laboral. Que

s'anul·li l'IVA, un impost injust al consum popular. Que es congeli el preu del transport de persones i que l'Estat subsidii el transport popular.

I necessitem urgentment nous dirigents que responguin a la lluita de les bases. Per la celebració de Congressos democràtics a la COB, la CSUTCB i totes les organitzacions populars per fer fora els dirigents venuts al govern.

Hem de posar dempeus una alternativa del poble pobre, treballador, camperol, de Bolívia. Per això La Protesta proposa començar per formar una àmplia coordinació nacional com la que es va convocar el 18 d'octubre a la Paz, com a Assembla Nacional Popular per l'Agenda d'Octubre, o el nom que es decideixi en comú, amb totes les organitzacions que lluiten per les demandes populars a fi d'establir una agenda unificada de demandes i un pla de lluita per a imposar-les.

2 de gener 2011

*Agrupación La Protesta Secció de
la UIT a Bolívia
laprotestabolivia@gmail.com*



Balanç de deu anys de guerra

Els EUA empantanegats a l'Afganistan

Deu anys després de la invasió nord-americana de l'Afganistan l'imperialisme no aconsegueix imposar-hi el seu ordre.

Després d'haver ordenat l'enviament de 30.000 soldats més i de posar en marxa una brutal ofensiva amb avions no tripulats al costat pakistanès de la frontera, Obama respon al malestar intern parlant de començar la retirada el juliol que ve per passar el control a l'exèrcit afganès el 2014, però no aconsegueix establir el govern titella de Karzai. El 2010 té el rècord de víctimes civils, mentre la insurgència s'estén fora dels seus feus tradicionals del sud i l'est i ara està present a tot el país.

L'arribada d'Obama al poder no va ser cap bona notícia per al poble afganès: més soldats, més despesa en armament, més morts i mètodes més brutals, com l'ús sistemàtic dels anomenats «drones», avions sense pilot equipats amb míssils que, comandats des dels Estats Units, bombardegen poblacions per

liquidar dirigents talibans que actuen a la frontera amb el Pakistan, país amb el qual, oficialment, els EUA no estan en guerra. Aquesta era la recepta dels demòcrates nord-americans per acabar la guerra. El resultat, avui, és que per a la immensa majoria dels i les afganeses, la situació és molt pitjor que sota els talibans. Preguntat per l'increment del nombre de víctimes civils (més de dues mil l'any passat, per 711 soldats estrangers), el portaveu de les tropes d'ocupació de la ISAF, el brigadier general Josef Blotz, va respondre amb un cínic «abans de millorar, desafortunadament la situació ha d'empitjorar».

A la cimera de Lisboa del novembre passat, l'OTAN va acordar posar fi a les operacions de combat i deixar la seguretat en mans de l'exèrcit afganès el 2014. Obama va anunciar que començarà a retirar les tropes el proper mes de juliol, en un intent d'aturar les crítiques a una guerra que ni als EUA ja no se sosté amb els arguments amb els quals va començar: liquidar el règim que es negava a lliurar Bin Laden i posar fi a la base operativa d'Al-Qaida. Deu anys després poca gent creu que l'ocupació de l'Afganistan tingui res a veure amb l'11-S. Les motivacions són molt diferents: la posició estratègica del país al continent asiàtic, els plans de construcció d'oleoductes, les enormes reserves de liti, urani i altres minerals estratègics i el negoci de l'opi.

Que l'imperialisme està lluny de controlar l'Afganistan ho reconeixen dos informes de 16 agències d'intel·ligència nord-americanes que es van filtrar poc després que Obama anunciés el desembre una «nova» estratègia per a l'Afganistan. Contra el discurs optimista del president, els informes certifiquen l'augment de l'activitat de la insurgència i qüestionen que la guerra es pugui guanyar sense un suport clar del Pakistan. Alhora, els milers de documents filtrats per Wikileaks demostren que en aquests deu anys els EUA han dilapidat 300.000 milions de dòlars

a l'Afganistan, on els talibans són més forts i el govern de Karzai cada dia més feble.

Karzai, el titella incapaç

En un règim on la corrupció és generalitzada i el frau sistemàtic (com es va manifestar a les darreres eleccions), Hamid Karzai és incapaç de complir la tasca per la qual els EUA el van portar al poder. Amb un govern ple de senyors de la guerra i de la droga, que inclou sectors tant o més fonamentalistes que els talibans, Karzai intenta evitar el descrèdit absolut dins el país criticant els atacs de l'OTAN que causen víctimes civils. Segons la Xarxa d'Analistes Afganesos, la majoria d'afganesos/es veu el govern com a «moralment i política il·legítim». A més dels talibans, altres grups armats funcionen al país, posant la població en un foc creuat de màfies, narcotràfic i segrestos. L'investigador nord-americà Alfred McCoy defineix en un documentat article l'Afganistan com «un narcoestat corrupte», que obliga els i les afganeses a pagar suborns que arriben als 2.500 milions de dòlars cada any, l'equivalent al 25% del PIB. També es parla d'una «narcoeconomia» que produeix el 93% del tràfic d'heroïna mundial. El text recorda que «l'opi va sorgir com a força estratègica en el mitjà polític afganès durant la guerra secreta de la CIA contra els soviètics». De fet, quan els EUA es van recolzar en l'Aliança del Nord per acabar amb el règim talibà ja se sabia que es tractava d'un moviment fortament vinculat a l'opi. El servei antinarcòtics rus estima que el conreu de l'opi a l'Afganistan mou 65.000 milions de dòlars l'any, dels quals 500 són pels cultivadors afganesos, 300 per als talibans i els 64.000 restants per la màfia de la droga (només un 6% d'aquests es queden al país; la resta va a l'estranger, principalment a Rússia, Europa i els EUA). Això en un país on el PIB no supera els 10.000 milions de dòlars.

Cristina Mas



Mikati nou primer ministre libanès

Serà reconegut el tribunal especial?

Dima Charif, periodista del diari Al-Akhbar de Beirut, ens envia aquesta crònica sobre el recent canvi de govern al Líban. Dima forma part d'un col·lectiu de periodistes d'esquerres que denuncien el bloqueig de Gaza i les amenaces d'Israel sobre el país. L'estiu passat, el seu company Assaf Abu Rahal va ser assassinat per l'exèrcit d'Israel quan cobria una escaramussa amb les tropes libaneses a la frontera.

Tots els libanesos esperaven, amb impaciència, el discurs del secretari general de Hizbollah Hassan Nasrallah, el diumenge 23 de gener a la nit, per saber si la crisi que sacsejava el Líban des de feia dues setmanes s'acabava. Però el discurs no contenia més que les mateixes propostes ja conegudes per tots els libanesos a força de repetir-se durant les jornades precedents: no al retorn de Saad Hariri com a primer ministre. S'afirma que és el que pensen tots els libanesos, sense cap excepció, o gairebé, que el país es dirigeix cap a més complicacions en una situació que s'afirma que ja és intensa.

La crisi ve de fa anys, i es resumeix en el rebuig de les forces del «8 de març» i tota l'oposició al tribunal especial per al Líban. Un tribunal instaurat per l'ONU per determinar els assassins de l'exprimer ministre Rafic Hariri, perseguir-los amb la justícia i establir «la veritat» -que s'ha convertit en l'eslògan del partit del «Futur», presidit pel fill del difunt i primer ministre sortint. I després d'uns quants mesos, Síria i l'Àrabia Saudita van establir negociacions per arribar a una solució final entre les forces del «14 de març» (1) i l'oposició. Síria negocia en nom de Hizbollah i els seus aliats i Àrabia Saudita en nom de la majoria. Tothom esperaven el resultat d'aquestes negociacions, anomenades S-S.

Després de setmanes, circulaven rumors que l'acord era imminent, i

acabarien els anys de tensions entre libanesos amb el reconeixement en contra d'algunes demandes de Hariri. Però el matí del dimarts 11 de gener les negociacions del S-S es trenquen. El fill del rei saudita Abdallah, Abdelaziz, truca al president siri Bashar l'Assad i s'excusa perquè l'Àrabia Saudita no podrà aplicar l'acord concretat entre els dos països. Totes les mirades es giren cap a Nova York, on el primer ministre Saad Hariri porta uns quants dies. Amèrica és assenyalada com la principal responsable de la ruptura de les negociacions, especialment perquè Hariri ha rebutjat, de cop i volta, després de la seva arribada als EUA, el compromís de S-S. L'oposició declara el mateix dia la seva intenció d'abandonar el govern d'unitat nacional en 24 hores, si no hi havia una reunió de govern. El president libanès, Michel Suleiman, no va poder convèncer Hariri que tornés al país per aquesta reunió, i els ministres de l'oposició van mantenir la seva promesa: cinc hores després del migdia del 12 de gener, els 10 ministres opositors van dimitir, seguits per un dels ministres del president Suleiman. El govern va ser considerat dimitit en perdre 11 dels seus 30 ministres. La majoria va quedar en estat de xoc, perquè no s'havia cregut que l'oposició compliria l'amença. Alguns membres constitutius del «14 de març» van anomenar «traïció» les consideracions del ministre Adnan Sayed Hussein, representant del grup del president de la república al govern, que amb



Assaf Abu Rahal assassinat

la seva dimissió va permetre l'enfonsament del govern.

D'acord amb la constitució libanesa, el president de la república va anunciar les consultes el dilluns 17 de gener per designar un nou primer ministre. Però el mateix dia de les consultes el president les va aplaçar una setmana per permetre més converses entre els partits polítics. L'oposició afirma fermament la seva intenció de nomenar un nou primer ministre i rebutja el retorn de Hariri al poder. Un acte que la majoria considera que atempta contra els drets dels sunnites, que són qui ha de nomenar el seu representant per aquest lloc.

Tot això passa i l'oposició segueix en minoria. Però tot canvia el divendres 21 de gener quan el president del Partit Progressiu Socialista, Walid Jonblatt, anuncia que ell i cinc dels seus diputats votaran al costat de l'oposició. Això després de la seva visita a Síria. Aquest anunci coincideix amb les informacions difoses que el bloc de diputats de Trípoli no votaran ningú. És aleshores quan l'oposició es va convertir en majoritària i el «14 de març» va quedar bloquejat. Però Hariri rebutja retrocedir i anuncia que es presentarà per al lloc de primer ministre. Dissabte a la nit el nom de Najib Mikati, un dels diputats de Trípoli, s'anuncia que serà el candidat de l'oposició. Això es confirma el diumenge a la nit, quan Nasrallah anuncia en el seu discurs que el primer candidat de l'oposició,

l'exprimer ministre Omar Karame, no està entusiasmat amb tornar al poder. Hariri i el seu bloc rebutgen la candidatura de Mikati, sobretot perquè ell havia estat candidat a les eleccions parlamentàries en la llista de Hariri a Trípoli.

Dilluns, a migdia, comencen les consultes al palau presidencial, Baabda. A Trípoli, al nord, un dels bastions sunnites, s'organitzen manifestacions a la tarda, quan queda clar que Mikati pren avantatge sobre Hariri. I petits enfrontaments esclaten en aquesta ciutat entre els partidaris d'Hariri i els de Mikati, originari de Trípoli.

Hi ha temor que aquests enfrontaments es transformin en confrontacions majors. L'oposició, que insisteix en la participació del bloc del «14 de març» en el seu govern, diu que no vol eliminar ningú. Però el «14 de març», que fins ara rebutja participar en un govern que Hariri no presideixi, repeteix que l'oposició vol eliminar la majoria sunnita del poder en favor dels xiïtes.

Això pot ser cert, perquè que la majoria dels sunnites, als quals la constitució atribueix el lloc de primer ministre, estan alineats amb Hariri. I l'oposició només té algunes figures sunnites sense gaire públic.

Les dues llargues jornades de consultes van acabar amb el nomenament de Najib Mikati com a nou primer ministre, i el canvi



real va començar el dimarts per poder arribar a un nou govern. L'últim govern que va presidir Hariri va trigar més de 5 mesos en formar-se.

Dilluns a la nit, quan va quedar clar que Mikati seria al dia següent el nou primer ministre, els diputats del «Futur» de la ciutat de Trípoli, van convocar la gent a participar dimarts en una «jornada de ràbia» per manifestar-se contra el que ells anomenen el «cop d'estat de Mikati», que gosa ser primer ministre. Dimarts, a totes les regions que tenen una gran densitat de sunnites, van esclatar manifestacions que es van convertir en enfrontaments amb les forces de l'ordre, sobretot a Trípoli, on els

partidaris del «Futur» van cremar un cotxe de la cadena «Al Jazira» i van perseguir els periodistes que havien anat a cobrir la manifestació.

El primer ministre sortint, Hariri, va cridar els seus partidaris a aturar les manifestacions, però el bloc del «14 de març» va organitzar aquella mateixa nit una petita manifestació a la «Plaça dels Màrtirs», al costat de la tomba de Rafic Hariri, per manifestar el seu desacord amb l'anomenat «govern d'Hizbollah» en formació.

Dima Charif

Beirut, 25 de gener 2011

Nota de traducció :

1. «14 de març» : bloc pro occidental presidit per Hariri que pren el nom de la data de l'assassinat del seu pare.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
 Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
 Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
 e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

